

ارزیابی برنامه ریزی شهری برای شهرهای هوشمند (مطالعه موردی : منطقه 8 شیراز)

حسین نگهداری 1 ، سیروس سلیمانی 2 ، مریم سجادی منش 3

1،2،3: باشگاه پژوهشگران جوان و نخبگان، واحد داریون، دانشگاه آزاد اسلامی، داریون، ایران.
Saeedn067@gmail.com

چکیده

شهر هوشمند یک مفهوم پیچیده و چند بعدی است که شامل عوامل و عناصر گوناگونی می باشد که باید بسترهای ارتباطات و اطلاعات لحاظ گردد و از سویی مورد حمایت بخش های خصوصی و دولتی واقع گردد. و در پی تحقق حکمروایی سازگار شهر باشد. در واقع هوشمند سازی استفاده از کلیه بسترهای موجود در جهت ارتقاء کیفیت زندگی شهری است و می توان از فن آوری اطلاعات به عنوان یکی از عوامل سرعت بخشیدن برای دست یابی به هدف شهر هوشمند استفاده کرد.

در این پژوهش سعی بر آن داریم تا به ارزیابی برنامه ریزی شهری برای شهر هوشمند بپردازیم و با توجه به این عوامل بتوانیم راهکارهایی را جهت استفاده بهتر شهروندان ارائه نماییم. این پژوهش با توجه به اهداف ارائه شده از نوع پژوهش های کاربردی و نیز با توجه به ماهیت و روش آن از نوع پیمایشی است که می توان از نتایج بدست آمده در این پژوهش جهت تصمیم گیری و برنامه ریزی استفاده کرد. در این پژوهش از ابزارهایی مانند پرسش نامه استفاده شده است.

واژگان کلیدی : ارزیابی، برنامه ریزی شهری، شهرهای هوشمند، شهر شیراز

1. مقدمه

شهرها محل استقرار هر پدیده نوین و جایگاهی برای پیشبرد تکنولوژی و توسعه به حساب می آیند. بطوری که از دیرباز شهر به عنوان نخستین شکل تمدن و کانون تقدس، قدرت و ثروت همواره در مرکز توجه فلاسفه و اندیشمندان اجتماعی قرار داشته است. مقوله ای که از دوران باستان تاکنون مدام دغدغه خاطر متفکران و صاحب نظران را فراهم نموده و اندیشه ها و نظرات مختلفی را معطوف به خود کرده است (نوابخش، 1387، 14).

از آنجایی که شهرها همچون آینه ای تمام نما برای جامعه نیز در نظر گرفته می شوند، می توان اذعان داشت که در بطن و سیمای شهر جلوه گر می گردد. بنابراین آنچه مهم است نه تنها شناخت این دگرگونی حاصل از تکنولوژی نوین بلکه بازتاب آن در جامعه شهری و به طور عینی تر و صریح تر تاثیر آن بر توسعه شهری است (مطلق و بهروزنیا، 1387، 7).

تاثیر گذار است همین جاست. جایی که آن را شهر می نامند و به نوعی آن را موجودی زنده بر می شمارند. شهری که زنده، پویا و متحول در چرخه زمان و بر بستر مکان، متشکل از اجزاء فیزیکی و انسانی در روابط پیچیده میان آنها و متبلور نقش و اندیشه والای انسان، متأثر از عوامل و شرایط اجتماعی، اقتصادی، سیاسی، فرهنگی و جغرافیایی (کیانی، 1390).

از اواخر قرن بیستم میلادی با وقوع انقلاب اطلاعاتی و گسترده پر شتاب فن آوری اطلاعات و ارتباطات (ICT)، ارتباطات الکترونیکی به عنوان یکی از انواع ارتباطات وارد زندگی بشر گردید و به علت مزایای فراوان آن نسبت به روش های عادی ارتباط، روز به روز طرفداران بیشتری یافت و جایگاه خود را در زندگی روز مره شهروندان محکمتر نمود. در واقع، روش های ارتباط تا آن هنگام که عمدتاً به صورت استفاده گسترده از وسایل نقلیه شخصی دنبال می شد. معایب بسیاری را در دراز مدت آشکار نمود. از جمله این معایب و مشکلات می توان به تراکم ترافیک سواره، روز افزون هوا، صرف زمان و هزینه های زیاد در هنگام ترافیک و مسائلی از این دست اشاره نمود. گسترش فن آوری اطلاعات در اواخر قرن بیستم و فراهم شدن امکانات ارتباطات بصورت الکترونیکی و غیر حضوری، بسیاری از مشکلات یاد شده در بالا را مرتفع نمود و با کمک به کاهش تراکم ترافیک و فراهم نمودن امکان ارائه خدمات شهری بصورت غیر حضوری، منجر به صرف جویی در زمان و هزینه ها گردید و به